

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓI GYÜLEKEZET
HETILAPJA – IV. ÉVFOLYAM – 49. SZÁM, 2011. DEC. 4.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Itt az ádvent! Bár ezt az időszakot a felgyülemelő tennivalók, a pénz- és ötlethiány, a lázas otthoni készülődés, az összezsúfolt bevásárló embertömeg jelensége kíséri, kellemes hatását, hangulatát, másságát már csak a kommersziális eszközöknek köszönhetően is érezzük. Kár, hogy az átlagembernek sok esetben ez az időszak nem nyújthat többet, mint a hangulatot. Kár, hogy csak felszínesen

szelence fedelét, így a reménységből, amely a végén következett volna, csak igen kevés jutott el az emberekhez. Ez csak növeli a reménység értékét, mert a mai bonyolult korszakban valóban nagyon intenzíven érzékeljük annak hiányát. De Isten éppen ma, ádvent első vasárnapján üzeni nekünk a felolvasott történeten keresztül: íme, emberek, látom nyomorúságokat, elétekbe adom a reménységet, amely erőt ad nektek mindennapjaitokba, mert reménykedé-

„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.”

Olvasandó: Lk 2,25-35, Ézs 49,3-6

beleszokolhat az „ádvent ételébe“, de nem lakhat jól belőle, mert nem jut el hozzá az ádvent fő üzenete és vigasztalása: hogy Istennek egyik legnagyobb ajándékát ünnepeljük és tehetjük magunkévá: a reménységet. Ezzel kapcsolatosan eszembe jut az ismert görög monda, amikor büntetésként az istenek ajándékával a hálátlan emberek közé küldött szépséges Pandóra kíváncsiságából kinyitotta az átadandó szelencét, és így az emberiségre szabadult az összes csapás, kiáradt belőle a sok gonoszság, nyomorúság, fájdalom és gyötrelm. A lány a szörnyűséges jelenségtől megijedve elhamarkodottan visszacsapta a

setek nem lesz hiábavaló!

I. VÁRAKOZÁS

Hogy a reménység kevés ahhoz, hogy megtartsa az életerőt? Tagadja ezt az agg Simeon személye. Ha a hit hősenek Ábrahámot tartjuk, véleményem szerint Simeon a reménység hőse. Az ő személye tanúskodik a reménység erejéről. Ki tudná ezt jobban bizonyítani nekünk, mint ő, aki akár hetven vagy nyolcvan éven keresztül – (pontosan hány éves lehetett, nem tudjuk) – az életét csakis a reménységre építette és lám, nem csalódott. Nem valami frusztrált reménységről van itt szó, amikor a bajbaesett

ember csak sopánkodik, jaj, csak jobbra fordul már a sorsom, de azért továbbra is passzívan bajlódik szerencsétlenségében. Simeon reménysége aktív volt, ahogy olvastuk, az igazsághoz és kegyességhez vezette őt ennyi éven keresztül. Csodálatra méltó! A mai kor embere türelmetlen, ha sokáig nem sikerül valami, feladja, akár azt is, hogy önmagán dolgozzon. A hosszútávú futás és harc ma nem népszerű. Lépten-nyomon látjuk, mivel kecsegtetnek a reklámok: azonnali kölcsönök várakozás nélkül, fogyókúrák azonnali eredménnyel. De Isten azt mondja: értéke és eredménye annak van, ami hittel és reménységgel meg van harcolva.

II. VÁRAKOZÁS: FRUSZTRÁCIÓ VAGY BÉKESSÉG?

Igazságtalannak tűnhet az, hogy Simeon reménysége csak az élete végén, az utolsó pillanatban teljesült. Viszont akkor miért nem ellenkezik Simeon, miért nem zúgolódik a kis Jézus láttán: Uram, csak most jött el a pillanat? Most, amikor már nem láthatom ennek a csodálatos eseménynek a folytatását? Amikor nem élvezhetem Jézus szavait, csodáit, dicsőségednek még jobban kiemelt nagyságát? Azért, mert ez a reménység nyilvánvalóan olyan gazdagon ki tudta tölteni életét, hogy annak végén Simeon ki tudta mondani, hogy BÉKÉVEL bocsátja el őt az Úr. Ha megfigyeltétek testvéreim, napjainkban az ádventi időszak minden, csak nem békés. Simeon élete azonban olyan ádvent volt, olyan várakozás a Messiás eljövetelére, hogy ő élvezhette az annyira értékelt békessé-

get. Nem tagadhatjuk: mindnyájan békességre, BÉKÉS karácsonyra vágyunk (amint azt kívánni is szoktuk képeslapokon és üdvözlötteken). Íme, Simeon tanácsa: töltekezzetek fel reménységgel, és a békesség beköszön hozzátok.

III. FELISMERÉS

A következő kérdés, amely inkább a hit dolgaiba be nem avatott emberekben fogalmazódhatna meg: „Furcsa dolog, hogy majd egy évszázadot megélt öreg embernek a sok küszködéssel, harccal teli élete végén elég néhány perc, amikor egy csecsemőt lát és abban felismeri az ígéretnek oly sokáig várt beteljesedését. Hát elég volt neki csak ennyi?”⁴ Kedves testvéreim, a keresztyén életnek a legnagyobb feszültsége, amit senki más nem ért meg, az az, hogy az Istennel való élés, akaratában való kiigazodás megköveteli az érzékeny hallást és látást. Simeon azt mondja: „Meglátták szemeim üdvösségedet.” A görög nyelvben a „látni” szó a „tudni” gyökéből van levezetve. Ezért a „látni” és „tudni” rokon szavak. Simeon látott, tehát felismerte, ezért tudta, hogy Jézus a Messiás. A Simeon név pedig a héber „sömá” szógyökből van levezetve, ami azt jelenti hallani. Simeon Isten szavának volt a meghallgatója, meghallója. Tehát Simeon látott, hallott. Nagy ajándék ez. Sok reménység sokszor azért nem jut el a célba, mert hiányzik a látás, a hallás. Ezékiel próféta könyvében olvashatjuk: „...*van szemük, hogy lássanak, mégsem látnak, van fülük, hogy halljanak, mégsem hallanak...*” (Ez 12,2) Hiábavaló a reménység hallás és látás nélkül. Simeon – a nevével

fogva is – a hallás embere volt. Ami nem azt jelenti, hogy csak úgy magától, spontánul jutott el hozzá Isten szava, mint ezt vélni szoktuk a Bibliát olvasva, ahol, úgy tűnik, egyszerűen folyt a párbeszéd Isten és a bibliai történetek szereplői között. Nem. A Szent Lélek által végzett munkájába került Simeonnak meghallani Istent. Meg vagyok győződve arról, hogy ez más bibliai történetekre is érvényes. Hogy ott, ahol egyszerűen azt olvassuk, hogy pl. Ábrahámhoz, Mózeshez, Sámsonhoz, Dávidhoz szólt az Úr, amögött igenis nagy lelki munka, keresés, kutatás, a Lélekkel való egyesülés áll, hogy az emberek megértsék, mi is Isten szava. Az Istennel való kommunikáció nem egyszerű munka. Nem felületes ima. Nem, vagy legalábbis nagyon ritkán, valamiféle hirtelen támadt gondolat. Az Istennel való kommunikáció komoly lelki aktivitás, éberség, Rá való koncentráció. Kevesen képesek erre, ezért kevesen élnek reménység-ből, így kevesek számára jelent ádvent békességet és örömet. És valóban csak ennek a lelki harcnak, ennek a hallásnak köszönhetette Simeon, hogy látott – hogy meglátta a kis gyermekben a Messiást. Reménység nélkül nehéz valami kicsiben nagy dolgot látni.

Kedves testvéreim, úgy tűnhet, hogy a keresztyénség erős egzakt alapokon áll. Mert senki sem vitatja a Biblia, az apostolok és az egyházatyák autoritását, dogmáit. De ha belegondolunk, mire alapozunk? Azoknak az embereknek a hitére, lelki észlelésére, hitvallására, akik vették a fáradságot meghallani Istent, pedig ennek a folyamatnak mi is

aktív részesei lehetünk, ugyanúgy, mint ők. Le szoktuk becsülni ezt, amint ezt a gyakorlati életünk mutatja. Rájuk hagyatkozunk és alapozunk, de ez egyúttal megfoszt bennünket attól, hogy saját kapcsolatot, saját párbeszédet folytassunk Istennel és konkrét élethelyzetünkben konkrét útbaigazítást, konkrét reménységet, konkrét ígéreteket kapjunk.

IV. HALÁLRA VALÓ KÉSZÜLŐDÉS

A következő, ami Simeonban megragadott, hogy ez az ember békességgel készült a halálra. A karácsonyhoz nélkülözhetetlenül hozzátartozik, hogy elhunyt szeretteinkre emlékezünk, esetleg sírjaikat is meglátogatjuk. A halál gondolata a beteg, magányos időseket is jobban nyomasztja karácsonykor, mint máskor. Simeon reménysége azonban olyan erős, hogy még a halál küszöbén is hálát tud adni. Köszöni, hogy eltávozhat. Ebben is különbözik tőlünk. Mi általában félünk a haláltól, nem szeretünk rá gondolni, kerüljük ezt a témát. Én azonban elég gyakran foglalkozom ezzel, mert egyre jobban rám nehezedik a tény, hogy egyrészt a halál bizony eljön, másrészt pedig hogy ez pontosan az a pillanat, amikor kiderül, milyen értéke is volt – vagy nem volt – annak az életnek, amelyet most, minden percben élünk. Kevesen vannak rá felkészülve. Kevés ember hal meg úgy, hogy ki van békülve az emberekkel és az Istennel, és az ajkán a hálaadás szavaival költözik el. És ez a halálra való felkészületlenség nagyon jellemző ránk. Arról árulkodik, hogy mennyire üres belsőleg a mi életünk. Mennyire az adott napnak és pilla-

natnak élünk, ahelyett, hogy Isten örök-
kévaló dolgai más dimenziót nyitnának
életünknek. Mily kevéssé hagyjuk ma-
gunkat formálni az által a reménység
által, amely Simeont hordozta. Így hát
Isten Simeon történetén keresztül min-
ket is kérdez: „Vajon életed végén a te
ajkadon is a hálaadás szavai lesznek?
Szívedben ott lesz-e a békesség hitval-
lása? Gondolsz-e erre és úgy élsz-e már
most, úgy igyekezel-e, hogy életed vé-
gén köszönetet tudj mondani?”

V. VILÁGOSSÁG A POGÁNYOKNAK

És itt az ideje annak, hogy elgondol-
kodjunk, minek köszönhetően tudunk
mi is majd köszönetet mondani. Mi lesz
reménységünknek a kívánt gyümölcse?
Simeon, amikor a pogányoknak ígért vi-
lágosságról beszél, Ézsaiás prófétának a
mai lekióban felolvasott szavaira utal:
*„A pogányok világosságává teszlek,
hogy eljusson szabadtásom a föld ha-
táráig.“* (Ézs 49:6b) Ebből nyilvánvaló,
mi a küldetése annak a kicsiny Jézusnak,
akit most még Simeon karjában tart. És
nem csak az Övé, hanem mindenkié, aki
lelki harca útján eljut ahhoz a felfede-
zéshez, hogy nincs más út, csak az Is-
ten, ill. Jézus útja, és aki ezen az úton el
is indul. A Messiás nem önmagért jött,
hanem másokért. Az igazi világosságot,
a szeretet világosságát mindíg az élő
embereknek kell megtestesíteniük, élő
embereknek, nem csupán a karácsonyi
világító csillagocskáknak, gyertyáknak,
hogy ez a világosság valóban elevenen
égjen és ne csak szimbolikusan, múltó
pillanatnyi ünnepi várakozásban tart-

va az embereket. Mert a mai emberek
igazából az ádventtől nem várnak töb-
bet, megelégednek a mű fényvel, mert
körülöttük kevesen vannak, akik saját
fényükkel életető tartalmat tudnak nekik
átadni. Aki pedig így világít, önmegta-
gado áldozattal, mély szeretettel és fel-
tétlen nélküli irgalmassággal, az mások
üdvösségévé is válik. Nem csak üdvös-
séget hordoz, hanem üdvösséggé válik.
Ezt tökéletesen csak egy valaki tudta
beteljesíteni: Jézus Krisztus. De Ő az
üdvösség munkájában nem akar egye-
dül maradni, hanem minket is hív a vi-
lágosság útjára, hogy mindnyájan vilá-
gítsunk. Ez a felolvasott ézsaiási Igének
az értelme, amely eredetileg Izráelhez,
mint néphez szólt, és innen kiindulva
mindenkihez, aki úgy döntött, hogy Jé-
zus által az Ő népéhez akar tartozni.

VI. HOZZÁTARTOZIK-E A FÁJDALOM A KÜLDETÉSHEZ?

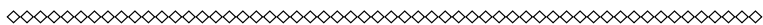
Az előbb elhangzott szavak (ti. dicső-
ség, világosság), arra mutathatnának,
hogy fényes, fenséges útról van itt szó.
De Simeon azt mondja Jézus édesanyjá-
nak, Máriának, hogy kard szúrja át majd
a szívét. Jézus fenséges világító útját
a kereszthalál koronázta meg. Ezért,
amint el is hangzott, csakis a halló és
lelkileg harcoló ember tudja megérteni
és elfogadni azt az óriási paradoxont,
hogy attól kezdve, hogy Isten alászállt a
mennyből e világba, minden visszajára
fordult: Isten dicsősége önmegtagadás-
sá, fensége alázattá, szabadsága min-
denféle emberi nyomorúságnak való
alávetettséggé vált. És éppen ezért Isten
népének a dicsősége benne van Jézus

szenvedésében, keresztjében. Abban, miként hordozza Isten szolgálja a saját keresztjét, és keresztjével a vállán reménységben miként követi Mesterét. Nekünk ma az evangélium révén megadatott megtudni, hogy ez a reménységen alapuló szenvedés nem hiábavaló. Bizony, reménység nélkül sosem lehet elfogadni azt a nem tetsző tény, hogy éppen a szenvedéssel és önmegtagadásal járó utat választotta Isten az egyedülinek, amely értelmes célhoz vezet, pedig ez így van. Csakis a reménység segít meglátni Jézus példájában, hogy a halálból van feltámadás, hogy a szenvedés

után jön a dicsőség és a győzelem. Ezért testvéreim, tegyük most az adventi időszakban ugyanazt, amit Mária tett (Lk 2) mindig, amikor Jézusról mondtak neki próféciát: Forgassuk szívünkben ezeket a szavakat, engedjük, hogy formálják gondolkodásunkat, hogy az advent reménységünk és erőnk forrása legyen, nem pedig legyengítő, pillanatnyi emberi gondokra megoldásokat kereső – talán hiábavaló igyekezet.

Ámen!

*(Elhangzott 2011. november 27-én,
az Igét Ő.A. hirdette.)*

TÚRMEZEI ERZSÉBET: ELJÖN

ÁDVENT. SZELÍDZENGÉSŰ ÜZENET.
ELJÖN! ELJÖN!
BETEG, A GYÓGYULÁSOD,
RAB, A SZABADULÁSOD,
HALOTT, AZ ÉLETED.
SZOMORÚ, MOST JÖN AZ ÖRÖM!
ÉRŐTLEN, MOST JÖN AZ ERŐ!
ÉJBE' JÁRÓ, HAJNALRA VÁRÓ,
FÖLKEKEL A FÉNY NEKED.
ZENDÜL AZ ÉG,
ZENDÜL A FÖLD,
ISTEN IZENT:
ELJÖN! ELJÖN!
ÁDVENT! ÁDVENT!

ÁDVENT. DÖRÖG RENDÍTHETETLEN,
KEMÉNY KIRÁLYI ÜZENETBEN.
ELJÖN. ELJÖN.
HA ELKERÜLÖD A MOSOLYBAN,
ELÉDKERÜL MINT KÖNNY, SIKOLTÁS.
HA A BÖLCSŐBEN MEG NEM LÁTOD,
UTADAT ÁLLJA MINT KOPORSÓ.
ELJÖN AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ.
HA MINT TEMPLOM SZELÍD HARANGJA
NEM TALÁLHAT SZÍVEN A HANGJA,
ÁGYÚK ADÁZ TÜZÉBEN HALLOD
ÍTÉLNI RAJTAD MAJD E HANGOT.
ÉS ROMBADÓLHET MINDEN OLTÁR,
ELNÉMULHAT ZSOLOZSMA, ZSOLTÁR,
HÁZAD KÜSZÖBÉN FOG MEGÁLLANI...
A MUNKAZAJBAN, LÉHA DALBAN, VAGY
AZ ÉJ TITKOS CSENDJÉBEN FOGOD
KÖZELGŐ LÉPTEIT MEGHALLANI.
ELJÖN, ELJÖN! KI NEM KERÜLHETED.
HA KIKERÜLÖD MINT KEGYELMET,
ÚGY KELL BEVÁRNOD MINT ÍTÉLETET.
HALLOD? HALLOD?
MOZDUL AZ ÉG, MOZDUL A FÖLD,
ISTEN IZENT:
ELJÖN. ELJÖN.
ÁDVENT. ÁDVENT.

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet (IT):

Vasárnap 17.00 órától. (Prága 1, Klimentská 18, 3. em. gyülekezeti terem.)

Úrvacsora: Lapunk következő számaiban pontosítjuk.

Bibliára: Havonta egyszer istentisztelet helyett; a következő bibliára időpontját és témáját lapunk következő számaiban pontosítjuk.

Vasárnapi iskola: az istentisztelet alatt, a fenti címen. A következő foglalkozások témája a lap alján olvasható.

Konfirmációi felkészítés: érdeklődni a lelkésznel lehet.

Házi IT, házi úrvacsora, lelkigondozói beszélgetés: a gyülekezet lelkészével egyeztetendő.

A lelkész elérhetőségei: Éles György, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: +420-776-387179, e-mail: eles.gyorgy@gmail.com.

Énekkari próbák: kedden 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Prága 2, Vocolova 3)

Pilzen: A következő istentisztelet helyszíne és időpontja egyelőre ismeretlen.

Brünn: A következő istentiszteletre **december 14-én 17.30 órai kezdettel** kerül sor. Cím: Radlická 8. („Krokodilos ház”).

Egyéb információ: www.reformata.cz

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– **December 11-én Prágában az istentiszteleti alkalom ELMARAD!**

Helyette első ízben kerül sor istentiszteletre **Lovosicében**. Az alkalom **13.00 órakor kezdődik**. Cím: Školní 6.

PROGRAMAJÁNLÓ

– Az AED és a CsMMSz sok szeretettel vár mindenkit a „**Csillagoknak Teremtője**” című adventi hangversenyre, amelyre **december 9-én, pénteken, 19.00 órakor** kerül sor a Magyar Intézetben (PMKK). A koncert során **középkori és barokk egyházi zene, Mária énekek, adventi- és karácsonyi népi énekek** hangzanak el **Szvorák Katalin** (ének) és **Andrejszki Judit** (ének, orgona, csemballó) előadásában.

VASÁRNAPI ISKOLA

Az aktuális és következő foglalkozások témái (a hitoktató a „műsorváltás” jogát fenntartja):

Január 8:

(6.) *Feleség Izsáknak (1Mózes 24)*

Január 15:

(7.) *Jákób története I. (1Mózes 27-33)*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓI GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Dienes Kornélia, Hlavács Pál.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@reformata.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ704000000007190131205, BIC (=SWIFT) SOLACZPP